

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΠΑΤΡΙΩΝ
ΒΛΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΟΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χαντῆλου, Γ. Γ. Ζωίου καὶ Ι. Μ. Δερβιγγῆ διευθύνοντες.

ΠΙΚΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ἐὰν ὁ εἰς ἐδιδάσκετο ἐκ τῆς πείρας τοῦ ἄλλου πολὺ ὀλιγώτεροι θὰ ἦσαν ἐν τῷ κόσμῳ οἱ δυστυχεῖς· ἀλλ' εἶναι πεπρωμένον φαίνεται δι' ἰδίων δαπανῶν ἕκαστος ν' ἀγοράσῃ τὴν πείραν του, καὶ τὰ παθήματα μόνον εἰς τοὺς παθόντας νὰ γίνωνται μαθήματα.

Τὴν ὀρθότητα τῆς σκέψεως ταύτης θὰ ὑποστηρίξωσι τοῦ λοιποῦ καὶ οἱ ἐκ τῶν ὑποδούλων χωρῶν προσφυγόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι, οἱ μόνην τὴν πείραν τῆς καλωσύνης καὶ περιποιητικότητος τῶν Τούρκων ἔχοντες, τόσον ὁ ἀγνοοῦντες ἢ ἐβελουτυφώοντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὥστε εἰς τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν ν' ἀποδίδωσιν ἐλα τὰ ἀδίκαια καὶ τότε ἀκόμη ὅτε οἱ τύραννοι ἐλήστευον καὶ ἐδίωκον αὐτοὺς ἐκ τῶν ἰδίων οἰκῶν.

Οὐδὲ σκιά χαιρεκακίας χωρεῖ ἐν τῷ ἐλληνικῷ ἡμῶν πνεύματι· τούναντίον λύπην αἰσθανόμεθα ἀμετρον βλέποντες μετὰ τῶν ὁμογενῶν ἡμῶν δοκιμαζομένους τώρα καὶ τοὺς ξένους, ἀδραῖς δὲ δαπάναις μανθάνοντας καὶ ὁμολογοῦντας τὴν τουρκικὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπείαν.

Θὰ ἐπέισθον οὗτοι, ἔστω καὶ ἀργά, ὅτι οὕτε ὡς δολιευομένους καὶ ὑπονομεύοντας τὴν «πατρικὴν των διοίκησιν», οὕτε «ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος παραχοποιούς» ἀπεγύμνωσαν οἱ Τούρκοι καὶ ἐξεδίωξαν ἐκ Μικρασίας πολλὰς δεκάδας χιλιάδων ὁμογενῶν. Καὶ θὰ ἐπέισθον ἐπίσης ὅτι οἱ ὁμογενεῖς οὗτοι δὲν ἔρχονται κατὰ τὸ πλεῖστον οἰκεία θελήσει εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ παράσχωσι πράγματα εἰς τὴν Τουρκίαν ἢ διὰ νὰ λάβωσιν ὁδηγίας... καθὼς πολλάκις ἐγράφη εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον ὑπὸ τῶν λεβαντίνων ἀνταποκριτῶν!

Θὰ ἐπέισθον ἀκόμη ὅτι, ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἡ ζωὴ τῶν προσφύγων δὲν εἶναι τὸ ἰδεώδες τῆς εὐαρέστου καὶ ἀνέτου ζωῆς· ἐὰν δὲ ἐν τῶν συμπαθεστέρων καὶ σεβαστοτέρων ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ δυστυχία, αἱ οἱ σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας ἐγένοντο τώρα καὶ αὐτοί, ὅπως προὐπῆρξαν ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι ὑπέκινοντες εἰς βάρβαρον βίαν, ἐγκατέλειψαν τὰ καλά των, ἵνα χάριν τῆς σωτηρίας των ἀκολουθήσωσι τὴν ἀκανθόσπαρτον ὁδὸν διαρκούς ἢ ἔστω καὶ προσωρινῆς ἐξορίας.

Θὰ ἐπέισθον τέλος, ὅσον ἐπικερδὴς καὶ ἂν ἀποβαίη αὐτοῖς ἡ ἐπὶ ζημία ἡμῶν ὑποστήριξις σαθροῦ καὶ ἐτοιμορρόπου καθεστώτος, ὅτι ἡ σαλευομένη στέγη θ' ἀπειλῇ ἐξίσου καὶ τὴν ἰδικὴν των κεφαλὴν μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατισχύοντα τὰ ἐλληνικὰ δίκαια θὰ ἐξασφαλίσωσι καὶ εἰς αὐτοὺς ἀνέφελον βίον καὶ ἐλευθερίαν πραγματικὴν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως

Ἰωάν. (3', 13—17).

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν¹ εἰς τὸν οὐρανόν, εἰμὴ² ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. καὶ καθὼς³ Ὑψώσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ⁴ οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλῃται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλῃται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα⁵ κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

Σημειώσεις.

1) Οὐδὲ εἰς ἀναβέβηκεν = οὐδεὶς ἔχει κατανοήσει τὸν Θεὸν καὶ οὐδεὶς ἔχει σχέσιν πρὸς αὐτόν. 2) Εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ = εἰμὴ ὁ ἐκείθεν ἔχων τὴν ἀρχήν, καὶ ἀδιαλείπτως διατελὼν ἐν τελείᾳ σχέσει πρὸς τὸν Θεόν. 3) Οἱ Ἰουδαῖοι, δακνόμενοι ὑπὸ ὥρεως ἀπέθνησκον ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὁ Θεὸς διατάσσει τὸν Μωϋσῆν ἵνα ἐπὶ ζύλου ὕψωσας προσήλωσθ ὄφιν, ὅσοι δὲ τῶν Ἰουδαίων δάκνονται ὑπὸ ὥρεως στρέφονται τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ὕψωμένον ἐκεῖνον ὄφιν καὶ σώζονται ἀπὸ τοῦ θανάτου. 4) Ἐν τῷ δήματι. τὸν ἀνθρώπων ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ἀρκεῖ νὰ στραφῇ τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς ἢ πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ δῆγμα τῆς ἀμαρτίας ἐκμηδενίζεται, καὶ ζωὴ ἀντὶ θανάτου γεννᾶται εἰς τὸν ἀνθρώπον. 5) Ἴνα «κρίνῃ» δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν πρώτην αὐτοῦ παρουσίαν, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγω, δὲν ἦτο ἡ κρίσις τοῦ κόσμου ἀλλ' ἡ σωτηρία αὐτοῦ. — Ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ προκάλεσε τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν, ὡς μέσον σωτηρίας τοῦ κόσμου, καὶ ἀφῆκε ἐλευθεροῦν τὸν ἄνθρωπον νὰ σωθῇ διὰ τῆς πίστεως ταύτης βεβαιουμένης δι' ἔργων ἀγαθῶν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΤΕΧΗΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Γαλάτ. κεφ. 5. 11.

Αἰτίον Κυριακῇ πρὸς τῆς ὕψωσης τοῦ Σταυροῦ ἀναγινώσκεται ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἡ ἐκ τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περικυπητὴ ἐν ἡ Ἀπόστολος ὡς μόνον δόξαν αὐτοῦ ὡς μόνον καύχημα θεωρεῖ τὰ διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν παθήματα αὐτοῦ.

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' ὃν ἡμεῖς κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ». Ἡ καύχησις αὕτη τοῦ Ἀποστόλου ἐπὶ τῷ σταυρικῷ θανάτῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀπαρμυλλὰς ἐκείνη δύναμις, ἥτις ἐδίδασκε τὴν αὐταπαρνήσιν εἰς τοὺς μάρτυρας τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἀπὸ τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου μέχρι τοῦ τελευταίου μάρτυρος ἀφοδῶς ἡκούοντο αἱ λέξεις αὗται εἰς πάντας τοὺς τόπους ἐνθα προσήγοντο οἱ χριστιανοὶ ὡς διὰ διαφορῶν

1) Τὸ πρᾶγμα ἀναφέρουσι παραδόξως σπουδαῖοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς.

κακὸν δι' αὐτούς, τούναντίον δὲ ὑποσχνείται νὰ βοηθήσῃ αὐτούς εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς Ἰταλίας, ζητῶν δὲ ἀντι τούτων φιλίαν μὲν δι' ἑαυτὸν, ἀσφάλειαν δὲ διὰ τοὺς Ταραντίνους².

Οἱ Ῥωμαῖοι κατενόουν μὲν ὅτι ὑπόπτος νὰ εἶναι ἔπρεπεν ἡ τοσοῦτον πρόθυμος ἀλλ' ἀπροσδόκητος ὅλως τοῦ ὡς κατακτητοῦ ἐλθόντος εἰς τὴν Ἰταλίαν βασιλείᾳ τῶν Ἡπειρωτῶν, ἀλλὰ τὸν φόνον τοσοῦτων χιλιάδων πολιτῶν κατὰ τὴν ἐν Ἡρακλείᾳ μάχην, τὴν παντελῆ φθορὰν τῶν κτήσεων αὐτῶν κατὰ τὴν μέχρη Πραίνεστοῦ προέλασιν τοῦ Πύρρου καὶ τὸν οὐχὶ ὅλως ἀπίθανον μέλλοντα κίνδυνον ἀφανισμοῦ ἐκ τοῦ περὶ τὴν πολέμου πρὸς τὸν μεγαλοφυῆ στρατηλάτην ἀναλογιζόμενοι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συνερχόμενοι ἐν ἀμφιβολῇ ἦσαν περὶ τοῦ πρακτέου, ἐρράντο δὲ, ὅτε συνήλθον εἰς ὑστάτην τινὰ συνεδρίαν, ὅτι οἱ πλείονες ἤθελον ἀποδεχθῇ τὰς προτάσεις τοῦ Πύρρου. Ἀλλὰ τότε τὴν Ῥώμην ἔσωσεν ἂν μὴ ἀπὸ τοῦ κινδύνου, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς ἀτιμίας εἰς ἀνήρ.

Ὁ Ἀππίος Κλαύδιος, ἀνὴρ πατρίκιος, πολλαχῶς τῆς πατρίδος εὐεργέτης, πλὴν τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὠδοποίησε τὴν Ἀππίαν ὁδὸν ἀπὸ χρόνου δὲ ἱκανοῦ διὰ γῆρας καὶ τυφλότητα οὐδαμῶς μετέχων τῆς πολιτείας, μακθάνων τὰ κρατοῦντα βουλευμάτα ἐν τῇ Συγκλήτῳ, ὀργῇ μεστός ἐκέλευσε, καὶ ἄραντες αὐτὸν οἱ θεράποντες ἐκόμεζον πρὸς τὸ βουλευτήριον ἐν φορείῳ διὰ τῆς ἀγορᾶς. Πλησίον τῶν θυρῶν ὑπεδέχθησαν αὐτὸν οἱ υἱοὶ μετὰ τῶν γαμβρῶν καὶ περιστοιχίσαντες εἰσῆλθον, ἐν ᾧ ἡ βουλὴ μετὰ σεβασμοῦ καὶ τιμῆς ἐν σιωπῇ ὑπεδεξιόυντο τὸν ἄνδρα. Ἐκεῖνος ὁδηγηθεὶς εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ εἶπεν.

«Πρότερον μὲν μετὰ πολλῆς θλίψεως ὑπέφερον τὸ κακὸν ὁ μὲν ἔτυχε διὰ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλ' ὅμως τῶρα ἀγανακτῶ, διατὶ, πλὴν τοῦ ὅτι τυφλὸς εἶμαι, νὰ μὴ εἶμαι καὶ κωφός, ἀλλὰ δύναμαι ν' ἀκούω αἰσχυρὰ βουλευμάτα καὶ ἀποφάσεις ὑμῶν ἀνατρέποντα τῆς Ῥώμης τὴν δόξαν. Καὶ ἀληθῶς ποῦ εἶναι ὁ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους διαβρυλούμενος ἐκάστοτε λόγος, ὅτι δὴθεν, ἐὰν ἤθελε παρυσισθῇ ἐκεῖνος εἰς τὴν Ἰταλίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ἤθελε συγκρουσθῇ πρὸς ἡμᾶς νέους ὄντας καὶ πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν ἀκμαζόντας ἐν τῇ ἡλικίᾳ, δὲν θὰ ὑμνεῖτο ὡς ἀνίκητος, ἀλλ' ἂν ὅθι ἤθελε τραπῇ εἰς φυγὴν ἢ ἂν ὅθι ἐνταῦθα ποῦ ἤθελε πέσῃ, ἐνδοξοτέραν ἤθελε καταστήσῃ τὴν Ῥώμην. Ἀλλ' ὅμως ταῦτα κενὰ ἀλαζνεύματα καὶ κομπάσματα τῶν Μακεδόνων λεία, φοβούμενοι καὶ τρέμοντες τὸν Πύρρον, ὅστις ἔχει διέλθῃ τὸν βίον ἀπύστως ἕνα τινὰ τῶν ὑπηρετῶν. Καὶ νῦν οὐχ ἕνα βοηθήσῃ μάλλον τοὺς ἐνταῦθα Ἕλληνας, ἀλλ' ἐπειδὴ φεύγει τοὺς ἐκεῖ πολεμίους, πλανᾶται περὶ τὴν Ἰταλίαν ὑποσχνούμενος εἰς ἡμᾶς τὴν ἡγεμονίαν με ταύτην τὴν δύναμιν, ἥτις μέρος μικρὸν τῆς Μακεδονίας δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ διαφυλάξῃ. Μὴ νομίζετε δὲ ὅτι ὁδηγήσῃ καὶ ἐκείνους προσέτι ἐνταῦθα, οἵτινες θέλουσι καταφρονήσῃ διὰ τοῦτο ἡμᾶς. Διότι εἰς πάντας θὰ γεννηθῇ ἡ γνώμη ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ καταβληθῇτε, ἂν ὁ Πύρρος

2) Ταῦτα λέγει ὁ Πλούταρχος· ἀλλὰ πιθανώτερά εἰναι αἱ εἰδήσεις ἄλλων ὅτι ἐξήχησε νὰ κατέχῃ ὅσα ἤδη κατέλαβεν (Εὐρώπῃς) ἢ εἰς τὴν εἰρήνην καὶ φιλίαν καὶ συμμαχίαν νὰ περιληφθῇ καὶ οἱ Ταραντῖνοι, οἱ ἄλλοι ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνες ἐλεύθεροι καὶ αὐτόνομοι ν' ἀφθῶσιν, εἰς τοὺς Ἰταλοὺς δὲ στμμάτους αὐτοῦ, Λευκανοὺς καὶ Σαυνίτας καὶ Δαυνίους καὶ Βρεττίους ν' ἀποδώσιν οἱ Ῥωμαῖοι ὅσα διὰ πολέμου ἐξ αὐτῶν εἶχον λάβῃ (Ἀππιανός).

ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ δι' ὅσα αὐθαδῶς ἐπράξε λάβῃ προσέτι τοὺς Ταραντίνους καὶ τοὺς Σαυνίτας τοῦ ἐμπαιγμοῦ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους».

Ἡ Σύγκλητος μεγαλοφρονήσασα ἐκ τῶν ὑφ' αὐτῶν ἀπεκρίθη ὅτι μόνον, ἂν οὐ ἀπέλθῃ ἐκ τῆς δύναται περὶ εἰρήνης νὰ διαπραγματευθῇ ὁ Πύρρος, δὲ μένῃ ἐν αὐτῇ, λογιζέται ἔχθρος. Τὰ κενὰ ῥήματα τοῦ Κινέου ἀπέβησαν εἰς οὐδέν, ἠναγκάσθη δὲ καὶ τὴν Ῥώμην ν' ἀπέλθῃ πρὸς τὸν Πύρρον. Τότε δὲ καὶ τενόησε τίνες ἦσαν οἱ ἄνδρες, πρὸς οὓς ἐπρεσβεύετο ὁ ὄχλος ὑπὸ δώρων παραφερόμενος καὶ μειδιαμάτων ἀνδρῶν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Πύρρον ὅτι «ἡ μὲν Ῥώμη εἰς αὐτὸν νῶς, ἡ δὲ Σύγκλητος συνέδριον βασιλεύει» (ἀκολουθεῖ).

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑὶ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα

Ὁ ἀνθρώπινος βίος ἀπὸ γεννήσεως μέχρι τέλει πόλεμος καὶ ὡς εἰς πόλεμον προωρισμένα χρεώσεται νὰ δολίωσιν τὰ τέκνα αὐτῶν παιδιόθεν.

Ἀδ. Κοραῆς.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Σ. Δ. Κά τ ρ ο ν. Ν. Π. Πά τ ρ α ς. Σὰς ἐπὶ τῶν ἐτῶν. Οὐδέποτε διεκόπη ἡ ἐκ διασχίλων φύλλων διανομὴ πορταστῶν. σώματα καθὼς καὶ ἡ ὑπὸ καταλλήλων βαλάντιος τοῦ περιεχομένου των.—Ι. Κ. Δό μ β ρ α ν α Κ έ ρ κ ο ρ α ν. Α. Α. Τρί π ο λ ι ν. Τοὺς πλείστους τῶν δασκάλων ἔχομεν φανατικωτάτους μάλιστα τοῦ ἔργου μακτάς. Ἀλλ' οἱ καιροὶ δὲν ἐπέτρεψαν συστηματοποίησιν ὑποστηρίξεως.—Γρ. Β. Κ α λ ά μ α ς. Ἑλ. Π. Χ α τ ὁ δυνατόν ἐτετελέσθησαν αἱ αἰτήσεις ὑμῶν.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέργῳ

Διευθυντῇ τῶν Πατρίων

Ὅδὸς Νικηφόρου 8 Α

Εἰς Ἀθήνας

Η ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΔΗΛΟΙ

Ὅτι αἱ ἐγγράφαι καὶ αἱ ἀνανεώσεις ἐγγράφων τῶν τοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ τοῦ Καποδιστριακοῦ πανεπιστημίου διὰ τὸ χειμερινὸν ἑξαμήνιον τοῦ 1914—1915, συμπερὶ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ἐνεστ. ἐτους καὶ 30ῆς ἰδίου μηνός.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου 1914

Ὁ Ἀντιπρύτανης

(Τ. Σ.) Ι. Ε. ΜΕΣΟΛΩΡΑΣ

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐγγράφων
Σ. Ι. Ἀποστολὴ